

5. «ΚΑΤΗΡΑΣΘΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΑΥΤΟΥ»

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Άξιος είσαι, Κύριε, να λάβης την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν, διότι συ έκτισας τα πάντα, και διά το θέλημα σου υπάρχουσι και εκτίσθησαν.» Αποκάλυψις 4/δ' 11.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιώβ 3/γ' 1-10, Ιωάν. 11/ια' 11-14, Ιώβ 6/ς' 1-3, 7/ζ' 1-11, Ιακ. 4/δ' 14, Ιώβ 7/ζ' 17-21, Ψαλμ. 8/η' 4-6.

Οι αναγνώστες της ιστορίας του Ιώβ έχουν δύο ξεκάθαρα πλεονεκτήματα: πρώτον, γνωρίζουν το τέλος, και δεύτερον, γνωρίζουν το παρασκήνιο, την υπερκόσμια διαμάχη που διαδραματίζεται πίσω από την κοινή θέα. Ο Ιώβ δεν γνώριζε τίποτε από αυτά. Το μόνο που ήξερε ήταν πως ενώ όλα πήγαιναν καλά στη ζωή του, ξαφνικά η μία τραγωδία διαδέχτηκε την άλλη προκαλώντας αιφνίδια την καταστροφή. Και έτσι, αυτός ο άνδρας, «ο μεγαλύτερος πάντων των κατοίκων της Ανατολής» (Ιώβ 1/α' 3) κατέληξε να θρηνεί πάνω στις στάχτες.

Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας από το βιβλίο του Ιώβ, ας προσπαθήσουμε να μπούμε στη θέση του, γιατί έτσι μόνο θα μπορέσουμε να καταλάβουμε καλύτερα τη σύγχυση, την οργή και τη θλίψη που πέρασε. Μπορεί να μην είχαμε την εμπειρία του Ιώβ, όμως όλοι έχουμε βιώσει τον πόνο και τις θλίψεις, ειδικά όταν θέλουμε να υπηρετήσουμε πιστά τον Κύριο και να πράξουμε το σωστό ενώπιον Του.

Κυριακή 23 Οκτωβρίου

«ΕΙΘΕ ΝΑ ΧΑΘΗ Η ΗΜΕΡΑ»

Φανταστείτε πως είστε ο Ιώβ. Όλα όσα έχετε μοχθήσει, όλα όσα έχετε καταφέρει, κάθε ευλογία από τον Θεό, ξαφνικά χάνονται χωρίς καμία αιτία. Πριν από χρόνια, ένα σχολικό λεωφορείο βγήκε από το δρόμο με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλά παιδιά. Γι' αυτό το περιστατικό κάποιος άθεος δήλωσε πως αυτά τα πράγματα συμβαίνουν σε έναν κόσμο δίχως νόημα, σκοπό, και προορισμό. Μία τραγωδία όπως αυτή δεν έχει νόημα, γιατί ο ίδιος ο κόσμος δεν έχει νόημα.

Όπως έχουμε ήδη πει, αυτή η απάντηση δεν καλύπτει όσους πιστεύουν στον Θεό. Το ίδιο φυσικά ίσχυε και για τον Ιώβ. Ωστόσο, ο Ιώβ δεν είχε ούτε απάντηση ούτε εξήγηση, παρά μόνο υπερβολικό πόνο που προκαλούσε πολλά ερωτηματικά.

Διαβάστε Ιώβ 3/γ' 1-10. Με ποιον τρόπο εκφράζει εδώ ο Ιώβ την θλίψη του; Πώς μπορούμε να συσχετιστούμε με τα λόγια του;

.....
.....
.....
.....
.....

Η ζωή είναι δώρο από τον Θεό. Υπάρχουμε επειδή ο Θεός μάς δημιούργησε (Πράξ. 17/ιζ' 28, Αποκ. 4/δ' 11). Η ύπαρξή μας είναι από μόνη της ένα θαύμα που έχει καταπλήξει την επιστήμη. Μάλιστα, οι επιστήμονες δεν συμφωνούν πλήρως ως προς το πώς προήλθε και γιατί η «ζωή».

Και ποιος δεν έχει αναρωτηθεί, σε στιγμές απόγνωσης και απελπισίας, ποια είναι η αξία της ζωής; Δεν αναφερόμαστε στα δυσάρεστα περιστατικά αυτοκτονίας, αλλά σε στιγμές που, όπως ο Ιώβ, ευχηθήκαμε να μην είχαμε γεννηθεί ποτέ. Κάποιος αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος είπε πως το δεύτερο καλύτερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί σε έναν άνθρωπο, εκτός από τον θάνατο, είναι να μην είχε γεννηθεί ποτέ. Η ζωή έχει γίνει τόσο μίζερη που θα ήταν καλύτερα να μην υπήρχαμε και να μη ζούσαμε σ' αυτόν τον έκπτωτο κόσμο.

ΣΚΕΨΗ: Αισθανθήκατε ποτέ, όπως ο Ιώβ, ότι θα ήταν καλύτερα να μην είχατε γεννηθεί; Τι συνέβη στη συνέχεια; Σίγουρα αισθανθήκατε καλύτερα. Πόσο σημαντικό είναι να θυμόμαστε ότι και στις πιο δύσκολες στιγμές έχουμε την ελπίδα, την προοπτική, ότι τα πράγματα θα καλυτερέψουν!

Δευτέρα 24 Οκτωβρίου

ΑΝΑΠΑΥΣΗ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Διαβάστε Ιώβ 3/γ' 11-26. Τι λέει εδώ ο Ιώβ; Πώς συνεχίζει το θρήνο του; Τι λέει για τον θάνατο;

.....
.....
.....
.....
.....

Μόνο να φανταστούμε μπορούμε τη θλίψη του δύστυχου Ιώβ. Όσο δύσκολο κι αν ήταν το ότι έχασε όλη την περιουσία και την υγεία του, το τραγικό ήταν ότι έχασε και όλα του τα παιδιά. Ο πόνος είναι ήδη μεγάλος αν χάσουμε ένα παιδί, πόσο μάλλον όλα. Και είχε δέκα παιδιά! Γι' αυτό ευχήθηκε το θάνατό του. Φυσικά, ο Ιώβ δεν είχε ιδέα για το παρασκήνιο – όχι πως αυτό θα τον βοηθούσε απαραίτητα να αισθανθεί καλύτερα.

Προσέξτε τι λέει ο Ιώβ για τον θάνατο. Εάν πέθαινε, τι θα ακολουθούσε; Η χαρά του ουρανού; Η χαρά ενώπιον της παρουσίας του Θεού; Πουθενά δεν φαίνεται κάτι τέτοιο. Απεναντίας, ο Ιώβ λέει, «Διότι τώρα ήθελον κοιμάσθαι και ησυχάζει· ήθελον υπνώττει· τότε ήθελον είσθαι εις ανάπαυσιν» (Ιώβ 3/γ' 13).

Διαβάστε Εκκλ. 9/θ' 5 και Ιωάν. 11/ια' 11-14. Πώς τα λόγια του Ιώβ εναρμονίζονται με την διδασκαλία της Αγίας Γραφής για την κατάσταση των νεκρών;

.....
.....
.....
.....

Εδώ, σε ένα από τα πρώτα βιβλία της Αγίας Γραφής, διαβάζουμε για την «κατάσταση των νεκρών». Το μόνο που ήθελε ο Ιώβ τη δεδομένη στιγμή, ήταν να ξεκουραστεί. Η ζωή ξαφνικά είχε γίνει τόσο δύσκολη και οδυνηρή που επιθυμούσε τον θάνατο ώστε να έχει μία ειρηνική ανάπαυση στον τάφο. Ήταν τόσο θλιμμένος και πληγωμένος που είχε ξεχάσει τις χαρές που είχε πριν, και ευχήθηκε να είχε πεθάνει στη γέννησή του.

ΣΚΕΨΗ: Ως Χριστιανοί έχουμε υπέροχες υποσχέσεις για το μέλλον. Πώς μπορούμε ακόμη και μέσα στις θλίψεις να θυμόμαστε τις καλές στιγμές του παρελθόντος και να αντλούμε ελπίδα από αυτές;

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο Ιώβ ολοκληρώνει τον πρώτο του θρήνο στο κεφάλαιο 3/γ'. Στα επόμενα δύο κεφάλαια τον λόγο παίρνει ο Ελιφάς, ο οποίος τον επιπλήττει (θα επανέλθουμε σ' αυτόν την ερχόμενη εβδομάδα). Στα κεφάλαια 6 και 7 ο Ιώβ συνεχίζει να μιλάει για τη θλίψη του.

«Είθε να εζυγίζετο τώντι η λύπη μου, και η συμφορά μου να ετίθετο όλη ομού εν τη πλάστιγγι! Επειδή τώρα ήθελεν είσθαι βαρύτερα υπέρ την άμμον της θαλάσσης· διά τούτο οι λόγοι μου καταπίνονται» (Ιώβ 6/ς' 2,3). Πώς εκφράζει εδώ ο Ιώβ τον πόνο του;

.....
.....
.....
.....

Εδώ φαίνεται πώς έβλεπε ο Ιώβ την θλίψη του. Εάν στη μία πλευρά της πλάστιγγας βρισκόταν όλη η άμμος της θαλάσσης και στην άλλη η λύπη και η συμφορά του, η πλάστιγγα θα έγερνε προς τη θλίψη του. Ο πόνος του Ιώβ, όσο μεγάλος κι αν ήταν, δεν ήταν μεγαλύτερος από τον πόνο που νιώθει ο καθένας. Δεν υποφέρουμε ως σύνολο. Δεν υποφέρουμε με τον πόνο του άλλου, αλλά με τον δικό μας. Ορισμένοι θα πουν, «Καταλαβαίνω τον πόνο σου.» Δεν μπορούν όμως να το κάνουν. Αυτό που μπορούν να αισθανθούν είναι ο πόνος τους που έρχεται σε ανταπόκριση της θλίψης του άλλου. Αλλά αυτό είναι ο δικός τους πόνος και όχι ο πόνος του άλλου. Συνεχώς ακούμε για καταστροφές, φυσικές ή ανθρώπινες, με πολλούς θανάτους. Ο αριθμός των νεκρών ή των τραυματισμένων μας αφήνει άναυδους. Δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε τόσο μεγάλη θλίψη. Αλλά όπως με τον Ιώβ, κάθε άνθρωπος, από την Πτώση μέχρι το τέλος του κόσμου, μπορεί να ξέρει μόνο το δικό του πόνο. Φυσικά, δεν θέλουμε να υποτιμήσουμε την ανθρώπινη θλίψη, και ως Χριστιανοί καλούμαστε να βοηθήσουμε όταν και όποτε μπορούμε όσους έχουν πληγωθεί (δείτε Ιακ. 1/α' 27, Ματθ. 25/κε' 34-40). Ωστόσο, ανεξαρτήτου της θλίψης που υπάρχει στον κόσμο, πρέπει να είμαστε ευγνώμονες που κανείς δεν υποφέρει περισσότερο από όσο αντέχει, και αυτό είναι κάτι που θα εξηγήσουμε περαιτέρω στο μάθημα 12.

ΣΚΕΨΗ: Συζητήστε σχετικά με το θέμα της ανθρώπινης θλίψης που περιορίζεται στο κάθε άτομο. Πώς αυτό μας βοηθάει να δούμε τα ζητήματα της ανθρώπινης θλίψης με διαφορετικό φως;

Τετάρτη 26 Οκτωβρίου

«ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΟΥ... ΧΑΝΟΝΤΑΙ»

Αν και μας είναι δύσκολο να φανταστούμε πώς θα ήταν να ζούμε για εκατοντάδες χρόνια (ο Μαθουσάλας ήταν 187 χρονών όταν γέννησε τον Λάμεχ και μετά έζησε άλλα 782 χρόνια – Γέν. 5/ε'), παρόλα αυτά ακόμη και οι προκατακλυσμαίοι μπροστά στον θάνατο θα μίλησαν για το πόσο σύντομη ήταν η ζωή.

Διαβάστε Ιώβ 7/ζ' 1-11. Ποιο είναι το παράπονο του Ιώβ; Δείτε επίσης Ψαλμ. 39/λθ' 5,11, Ιακ. 4/δ' 14.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Μόλις πριν είδαμε τον Ιώβ να αποζητά την ανάπαυση και την ανακούφιση που έρχεται με τον θάνατο, και τώρα θρηνεί για το πόσο γρήγορα περνά η ζωή. Στην ουσία αυτό που λέει είναι ότι η ζωή, μέχρι να καταλήξουμε στο θάνατο, είναι σκληρή, γεμάτη θλίψη και πόνο. Πολλές φορές διαμαρτυρόμαστε για το πόσο γρήγορα περνά η ζωή, παρά τις θλίψεις και τις συμφορές.

Μία Αντβεντίστρια έγραψε ένα άρθρο για την μάχη της με την κατάθλιψη και με τις σκέψεις της για αυτοκτονία. Σε κάποιο σημείο αναφέρει, «Το χειρότερο ήταν ότι ήμουν Αντβεντίστρια και ακολουθούσα έναν τρόπο ζωής που αποδεδειγμένα βάση επιστημονικών ερευνών θα μου επιμήκυνε κατά έξι χρόνια το προσδόκιμο ζωής.» Δεν ήταν λογικό. Φυσικά, όταν πονάς και υποφέρεις, πολλά πράγματα δεν είναι λογικά. Ορισμένες φορές μέσα στον πόνο μας, παραμερίζουμε την λογική και το μόνο που ξέρουμε είναι η θλίψη και ο φόβος, με αποτέλεσμα να απελπιζόμαστε. Ακόμη και ο Ιώβ (εδ. 19/ιθ' 25) φώναξε μέσα στην απελπισία του: «Ενθυμήθητι ότι η ζωή μου είναι άνεμος· ο οφθαλμός μου δεν θέλει επιστρέψει διά να ίδη αγαθόν» (Ιώβ 7/ζ' 7). Ο Ιώβ που έβλεπε την προοπτική του θανάτου περισσότερο από ποτέ άλλοτε, αναφέρθηκε στο πόσο σύντομη ήταν η ζωή του ανεξαρτήτου πόσο δυστυχισμένος ήταν εκείνη την εποχή.

ΣΚΕΨΗ: Πώς η γνώση σας για την Πτώση, τον θάνατο, και την υπόσχεση για ανάσταση, σας βοηθά να αντιμετωπίσετε το ζήτημα του πόσο σύντομα περνά η ζωή;

Πέμπτη 27 Οκτωβρίου

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Για μία ακόμη φορά πρέπει να έρθουμε στη θέση του Ιώβ. *Γιατί μου το κάνει αυτό ο Θεός, ή γιατί το επέτρεψε;* Ο Ιώβ δεν έβλεπε την ευρύτερη εικόνα. Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Όλοι έχουμε βρεθεί σε παρόμοια κατάσταση.

Διαβάστε Ιώβ 7/ζ' 17-21. Τι λέει εδώ ο Ιώβ; Τι ρωτάει; Δεδομένου της κατάστασής του, γιατί αυτές οι ερωτήσεις είναι λογικές;

.....
Ορισμένοι σχολιαστές υποστηρίζουν πως ο Ιώβ ειρωνεύεται τα λόγια του ψαλμωδού στο Ψαλμ. 8/η' 4-6, «Τι είναι ο άνθρωπος, ώστε να ενθυμήσαι αυτόν; ή ο υιός του ανθρώπου, ώστε να επισκέπτησαι αυτόν; Συ δε έκαμες αυτόν ολίγον τι κατώτερον των αγγέλων, και με δόξαν και τιμήν εστεφάνωσας αυτόν. Κατέστησας αυτόν κύριον επί τα έργα των χειρών σου· πάντα υπέταξας υποκάτω των ποδών αυτού» (δείτε επίσης Ψαλμ. 144/ρμδ' 3,4). Το θέμα είναι ότι το βιβλίο του Ιώβ γράφτηκε πολύ πριν τους Ψαλμούς. Σ' αυτήν την περίπτωση, θα μπορούσαμε να πούμε πως ο Ψαλμωδός πιθανόν να απάντησε στον θρήνο του Ιώβ. Όπως και να έχει, η ερώτηση, «Τι είναι ο άνθρωπος;» είναι μία από τις σπουδαιότερες ερωτήσεις. Ποιο είμαστε; Γιατί βρισκόμαστε εδώ; Ποιο είναι το νόημα και ο σκοπός της ζωής μας; Στην περίπτωση του Ιώβ, επειδή πιστεύει ότι βρίσκεται στο «στόχαστρο» του Θεού, αναρωπιέται γιατί ασχολείται ο Θεός μαζί του. Ο Θεός είναι τόσο Μεγάλος, η δημιουργία Του αχανής, γιατί λοιπόν να ασχολείται μαζί του; Γιατί ο Θεός ασχολείται μαζί μας;

Διαβάστε Ιωάν. 3/γ' 16 και Α' Ιωάν. 3/γ' 1. Πώς αυτά τα εδάφια μας βοηθάνε να καταλάβουμε το γιατί ο Θεός ασχολείται με τον άνθρωπο;

.....
«Καθώς ο Ιωάννης βλέπει το ύψος, το βάθος και το πλάτος της αγάπης του Πατέρα προς τη χαμένη φυλή, αισθάνεται ευλάβεια και δέος. Δεν μπορεί να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσει αυτήν την αγάπη, αλλά καλεί τον κόσμο να κρατηθούν σ' αυτήν: "Ίδετε οποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού" Τι αξία δίνεται στον άνθρωπο! Εξαιτίας της αμαρτίας γίναμε υποτελείς του Σατανά. Μέσω της θυσίας του Χριστού και της πίστης στο όνομά Του, οι υιοί του Αδάμ έγιναν υιοί του Θεού. Επειδή πήρε την ανθρώπινη φύση, ο Χριστός εξύψωσε την ανθρωπότητα.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 4, σ. 563.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Ο άπειρος, αιώνιος Θεός θα γινόταν άνθρωπος σε μία συγκεκριμένη ιστορική στιγμή για να θανατωθεί. Το ότι μία σύντομη ζωή πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, σε ένα άσημο και πρωτόγονο έθνος, σε έναν πλανήτη που πλέον ξέρουμε ότι δεν έχει καμία αξία μπροστά στο άπειρο, αχανές, και απρόσωπο σύμπαν – αυτό το άσημο γεγονός θα είχε υπερκόσμια και αιώνια σημασία, δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτό από κάποιον λογικό άνθρωπο. Το γεγονός ότι το σύμπαν θα έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον σ' αυτό το μικρό μέρος της απεραντοσύνης – εάν έχει “ενδιαφέρον” – είναι από μόνο του αβάσιμο. Μπροστά στην απαίτηση των ανθρώπων για εμπειρική, επιστημονική επιβεβαίωση όλων των δηλώσεων πίστης, η έννοια της Χριστιανοσύνης ξεθώριασε.» Richard Tarnas, *Passion of the Western Mind*, σ. 305.

Ποιο είναι το πρόβλημα σ' αυτόν τον συλλογισμό; Τι διαφεύγει από τον συγγραφέα όσον αφορά την ύπαρξη του Θεού και της αγάπης Του για εμάς; Τι μας δείχνει αυτό για την ανάγκη να φανερωθεί η αλήθεια που η ανθρώπινη επιστήμη και η λογική δεν μπορούν από μόνες τους να ανακαλύψουν;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Πώς θα απαντούσατε ως Χριστιανοί την ερώτηση, «Τι είναι ο άνθρωπος»; Πώς διαφέρει η απάντηση των Χριστιανών μ' εκείνη που δίνουν όσοι δεν δέχονται τον Θεό ή τον Λόγο Του;
2. Πώς η γνώση μας για την κατάσταση των νεκρών μάς δίνει ελπίδα για αυτούς που χάσαμε; Δεν μας παρηγορεί το γεγονός ότι αναπαύονται και έχουν απαλλαχθεί από τις θλίψεις της ζωής;
3. Γιατί πιστεύετε ότι θέλουν οι άνθρωποι να ζουν, παρά την ασχήμια της ζωής;
4. Τι μας διδάσκει ο Σταυρός για την αξία της ανθρωπότητας, και κάθε ανθρώπινης ζωής ξεχωριστά;